

ת"פ 3657/09 - מ.י. יחידת תביעות ש"י נגד אילן בן חמו, שלמה מרזן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 3657-09 מ.י. יחידת תביעות ש"י נ' ישראל ואח' 14 יולי 2015

בפני כב' השופטת חגית מאק קלמנוביץ

המאשימה מ.י. יחידת תביעות ש"י

נגד

הנאשמים

1. אילן בן חמו

ע"י ב"כ עו"ד דוד הלוי

2. שלמה מרזן

ע"י ב"כ עו"ד דודו עמר

גזר דין

העובדות וטענות הצדדים

נגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש על ידי שניים, עבירה לפי סעיפים 380 + 382 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). לנאשם 2 יוחסו גם עבירות של איומים והיזק לרכוש במזיד לפי סעיפים 192, 452 לחוק העונשין. לאחר ניהול הוכחות הורשעו הנאשמים בעבירות אלו, בהכרעת דין שניתנה ביום 26.1.14 ע"י כב' השופטת א. זיסקינד שבפניה נשמע התיק. בשל פרישתה של כב' השופטת זיסקינד נמשך הדיון בפני. הכרעת הדין התבססה על ניתוח העדויות השונות שבתיק והעדפת עדות המתלונן ויתר עדי התביעה על פני גירסת הנאשמים.

מדובר באירוע שהתרחש ביום 29.4.09 בביתר עילית. נאשם 1 נהג במוניתו ונאשם 2 ישב על ידו. המתלונן נסע מאחוריהם, ובזמן הנסיעה החלו ביניהם חילופי דברים וקללות. המתלונן עצר את רכבו כדי להוריד ממנו נוסע, ושני הנאשמים עצרו אף הם, ניגשו אל המתלונן והחלו להכות אותו מבעד לחלון. תחילה החל נאשם 2 להכות את המתלונן לאחר שפתח את דלת הרכב, בהמשך חבט בו נאשם 1 באגרוף וירק עליו, ואילו נאשם 2 לקח את הטלפון של המתלונן, זרק אותו ושבר אותו. נאשם 2 אף איים על המתלונן ואמר לו שהיה אונס ורוצח אותו אילו לא היו במקום אנשים. למקום הגיעו שני צעירים שרכבו על אופנוע שזהותם אינה ידועה ואף הם תקפו את המתלונן.

הנאשמים נשלחו לקבלת תסקירים של שירות המבחן וכן חוות דעת של הממונה על עבודות השירות, תוך הבהרה שאין בכך כדי להביע עמדה וליצור ציפיה כלשהי.

לנאשם 1 אין הרשעות קודמות, לנאשם 2 הרשעות בעבירות סמים ובעבירות נוספות, ביניהן תקיפה הגורמת חבלה של ממש והיזק לרכוש במזיד.

ב"כ המאשימה הפנתה לתסקיר שירות המבחן, בו צוין כי הנאשם 1 אינו נוטל אחריות למעשה. לגבי נאשם 2 הפנתה לתסקיר, לעובדה שהנאשם נוטל אחריות חלקית בלבד, ולכך שהנאשם עבר בעבר תהליכי שיקום וקיימת מסוכנות בינונית להישנות העבירות. היא טענה כי טיבן וחומרתן של העבירות אינה מאפשרת להימנע מהרשעת הנאשמים, כי יש

להגן על הציבור מפני מעשי אלימות וכי חלוף הזמן אינו גורע מהמסוכנות שבמעשי הנאשמים. לטענתה מתחם הענישה לעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש נע בין מאסר קצר שיכול שירוצה בעבודות שירות לבין שמונה עשר חודשי מאסר, וכך גם בעבירת האיומים. התובעת ביקשה להטיל על נאשם 1 עונש של שישה חודשי מאסר, ברף התחתון של המתחם, ועל נאשם 2 עונש באמצע המתחם של שנים עשר חודשי מאסר, וכן מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

ב"כ נאשם 1 טען כי אי נטילת האחריות על ידי נאשם 1 נובעת מכך שהוא עומד על חפותו, והדבר מתיישב עם העובדה שבתיק נוהלו הוכחות ויתכן שיוגש ערעור. הוא התייחס לעובדות האירוע כפי שפורטו בהכרעת הדין, ולכך שבקרת הדברים עמדו קינטור והקנטה של הנאשם על ידי המתלונן, שאף הוא נהג בבריונות. עוד ציין כי מדובר באירוע משנת 2009 וכי הזמן הרב שחלף מאז האירוע לא היה באשמתו ובאחריותו של הנאשם.

ב"כ הנאשם התייחס לכך שהנאשם כבן חמישים וללא כל עבר פלילי, אב לאחד עשר ילדים, מפרנס יחיד של משפחתו והרשעה עלולה לפגוע בפרנסתו כנהג מונית. הוא ביקש לבטל את הרשעתו של נאשם 1 ולחלופין להסתפק בעונש של מאסר על תנאי.

ב"כ נאשם 2 הצטרף לטיעוני ב"כ נאשם 1 לעניין חלוף הזמן והדברים שהשמיע המתלונן אשר תרמו להתפתחות האירוע. הוא ציין כי הנאשם, בסיוע שירות המבחן, עלה על דרך השיקום, מתמיד בה כבר מספר שנים ומגלה מוטיבציה לשינוי דפוסי התנהגותו. כמו כן התייחס לנסיבות אישיות המפורטות בתסקיר. ב"כ נאשם 2 ביקש להסתפק בעונש של מאסר על תנאי, מבחן ושל"צ, על אף המלצת שירות המבחן להטיל על הנאשם עונש של עבודות שירות.

שני הנאשמים הביעו חרטה.

תסקירים וחוות דעת

בתסקיר שהוגש בעניינו של נאשם 1 נכתב כי הנאשם אב לאחד עשר ילדים בגילאים 4-22, עובד כנהג מונית עצמאי והמשפחה מנהלת אורח חיים חרדי. באשר לאירוע נכתב בתסקיר כי הנאשם מתקשה לראות את חלקו ומטשטש את אחריותו לאירוע, וטוען כי יצר מהרכב כדי להפריד בין המתלונן לבין נאשם 2. הוא הביע צער ובושה ואמר שלא היה חוזר על המעשה. קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם פעל באימפולסיביות וללא מחשבה, אולם אינו אדם אלים ואינו בעל דפוסים עברייניים באישיותו. המלצת שירות המבחן היא להטיל על הנאשם עונש מאסר קצר בעבודות שירות.

נאשם 2 היה במועד עריכת התסקיר בן 28, רווק. בעבר עזב את בית ההורים על רקע עזיבת אורח החיים החרדי שהמשפחה ניהלה, ואף שירת בצה"ל כחייל בודד. בשנם האחרונות יושרו ההדורים.

לנאשם 2 הרשעות קודמות בעבירות סמים וכן אלימות ורכוש. הוא הופנה לשירות המבחן עוד כקטין בבית משפט לנוער. הוא ריצה בעבר עונשי מאסר. בשנת 2014 נדון לעבודות שירות למשך חצי שנה, ובמסגרת תיק זה מסר בדיקות שהעידו על ניקיון מסמים, וכן השתתף בקבוצה טיפולית במסגרת שירות המבחן. קצינת המבחן התרשמה כי הוא מגלה רצון ומוטיבציה כנה לשינוי דפוסי התנהגותו, והוא עובר תהליך לשינוי חייו. הנאשם נטל אחריות חלקית לביצוע העבירה נשוא תיק זה, ותיאר את המעשים כתגובה לפניה אלימה מצד המתלונן. קצינת המבחן העריכה כי קיימת רמת סיכון בינונית להישנות עבירות אלימות בדרגת חומרה בינונית. היא המליצה על ענישה מוחשית הרתעתית לצד שיקומית, בדרך של מאסר בעבודות שירות, מאסר על תנאי ומבחן.

שני הנאשמים נמצאו מתאימים לביצוע עבודות שירות.

דין והכרעה

ההרשעה:

ב"כ נאשם 1 ביקש לבטל את הרשעתו של הנאשם. אני סבורה שחומרת העבירה והאלימות הקשה שהופעלה נגד המתלונן אינה מאפשרת הימנעות מהרשעה במקרה זה. מה גם שלא הוכח כי לנאשם 1 יגרם נזק קונקרטי וכי הרשעה תגרום לשלילת רישיונו כנהג מונית. על כן אני מותירה את ההרשעה על כנה. (ראו לעניין ההרשעה וכן העדר חובת פסילת רישיון המונית, ע"פ (ת"א) 71507/07, גליגוס יוסף נגד מדינת ישראל).

מתחם הענישה:

העבירה המרכזית אותה ביצעו הנאשמים היא עבירת האלימות. הערך החברתי הנפגע מביצוע עבירה זו הוא הצורך להגן על שלום הציבור. צורך זה קיים ביתר שאת כאשר מדובר בבריונות בכביש, שהיא תופעה נפוצה שיש לשרשה. עם זאת, כפי שעולה גם מנוסח כתב האישום ומהכרעת הדין, לאירוע קדמה התגרות מצד המתלונן. כך שלא ניתן לתלות את האחריות לאירוע על הנאשמים בלבד.

למתלונן נגרמו חבלות של ממש וכן נשברו משקפיו, אולם לא נגרמו חבלות הפוגעות פגיעה של ממש בבריאותו או משפיעות לאורך זמן.

אני מביאה בחשבון גם פסקי דין המצביעים על רמת הענישה הנהוגה בעבירות דומות. ראו לדוגמא רע"פ 4883/12, שלום דוד הררי נגד מדינת ישראל.

לנוכח האמור אני סבורה כי מתחם הענישה לעבירות האלימות במקרה זה נע בין מאסר קצר שיכול להיות מרוצה בעבודות שירות לבין חמישה עשר חודשי מאסר.

נאשם 2 הורשע גם בעבירות היזק לרכוש ואיומים. כיון שמדובר באירוע אחד אקבע מתחם אחד לכלל העבירות. עבירת האיומים בנסיבות האמורות אינה מן החמורות ביותר, שכן הדגש בדברי הנאשם על מה שהיה עושה אילולא נכחו במקום אנשים נוספים, כך שהאיום אינו נראה כאיום העומד להתבצע. באשר לעבירת ההיזק - נפגע טלפון שיש לו ערך של ממש, הן כספית והן מבחינת חיוניותו בחיי היום יום. על כן אני סבורה כי מתחם הענישה לעבירות המיוחסות לנאשם 2 נע בין שישה לבין עשרים חודשי מאסר.

שיקולי ענישה במסגרת המתחם:

נאשם 1 הוא אדם מבוגר, ללא הרשעות קודמות, אשר נקלע לאירוע שלא הוא יזם והתחיל. התסקיר אמנם מציין אי נטילת אחריות, אולם בכל הנוגע לאורח חייו ואישיותו של הנאשם, התסקיר חיובי.

לנאשם 2 הרשעות קודמות ומעורבות פלילית ממשית. אולם מהתסקיר שהוגש עולה כי הנאשם מצוי בהליכי שיקום מהותיים. החזרת הנאשם למאסר בין כתלי בית הסוהר בשלב זה עלולה לפגוע בשיקומו ולהשיגו לאחר.

יש לייחס משקל של ממש לחלוף הזמן, שלא באשמתם של הנאשמים. הזמן הרב שעבר מאז ביצוע העבירות מהווה עינוי

דין ומכהה את חומרת העבירות. אני סבורה שמעשיו של נאשם 2 עשויים היו להצדיק הטלת עונש של מאסר בפועל ממש, אילולא חלפו מאז האירוע כשש שנים.

לנוכח כל האמור אני דנה את הנאשמים לעונשים אלו:

נאשם 1:

1. מאסר שירוצה בעבודות שירות למשך שלושים יום. הנאשם יתייצב לריצוי העונש ביום הנאשם יתייצב לריצוי העונש ביום 13.11.15 שעה 8:00 במפקדת מחוז דרום בשב"ס. במידה שהממונה יסכים לכך, ניתן להקדים את מועד ריצוי עבודות השירות.

2. מאסר על תנאי לחודשיים למשך שלוש שנים על כל עבירת אלימות שהיא פשע.

נאשם 2:

1. מאסר שירוצה בעבודות שירות למשך שישה חודשים. הנאשם יתייצב לריצוי העונש ביום 13.11.15 שעה 8:00 במפקדת מחוז דרום בשב"ס. במידה שהממונה יסכים לכך, ניתן להקדים את מועד ריצוי עבודות השירות.

2. מאסר על תנאי לשלושה חודשים למשך שלוש שנים על כל עבירת אלימות שהיא פשע.

לנוכח מעורבותו של המתלונן באירוע, לא מצאתי לנכון לפסוק פיצוי למתלונן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ז תמוז תשע"ה, 14 יולי 2015, בנוכחות הצדדים.